

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Διαβάζω και γράφω

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΔΙΑΒΑΣΩ ΚΑΙ ΓΡΑΦΩ 255

A. ΔΙΑΒΑΣΩ

1. Διαβάζω και κατανοώ..... 258
2. Διαβάζω και αναλύω ένα κείμενο 260

B. ΓΡΑΦΩ

1. Αναλύω το θέμα που πρόκειται να αναπτύξω..... 262
2. Οργανώνω και συνθέτω το υλικό που συγκεντρώσα 265
3. Αναπτύσσω το θέμα κατά παράγραφο.
Τρόποι ανάπτυξης μιας παραγράφου 267
4. Ελέγχω το κείμενό μου 270

ΔΙΑΒΑΖΩ ΚΑΙ ΓΡΑΦΩ

Το διάβασμα και το γράψιμο είναι δύο συμπληρωματικές δραστηριότητες του ανθρώπου, που συμβάλλουν σημαντικά στην πνευματική μας συγκρότηση: με το πρώτο δεχόμαστε μηνύματα που μας στέλνουν οι άλλοι, και έτσι γίνονται κτήμα μας σκέψεις, ιδέες, συναισθήματα και ποικίλες γνώσεις, που έχουν αποθησαυριστεί αιώνες τώρα από το ανθρώπινο γένος μέσα στα διάφορα βιβλία και έντυπα· με το δεύτερο στέλνουμε εμείς μηνύματα στους άλλους, γεγονός που μας βοηθάει να εκθέσουμε ένα πρόβλημα, να πάρουμε μια προσωπική θέση απέναντι σ' αυτό και να εκφράσουμε τις προσωπικές μας σκέψεις με την απαιτούμενη σαφήνεια και ακρίβεια.

Δέχομαι μηνύματα

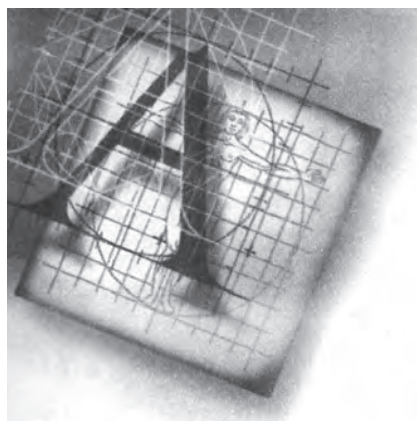

Διαβάστε το παρακάτω κείμενο και προσπαθήστε να αποδώσετε τα κύρια μηνύματά του:

Η προστασία του περιβάλλοντος

Η αλόγιστη καταστροφή του φυσικού χώρου, μέσα στον οποίον και από τον οποίον ζούμε, έχει προχωρήσει τα τελευταία χρόνια με ρυθμό επικίνδυνο. Την ίδια στιγμή και παράλληλα μ' αυτήν, συντελείται και η καταστροφή, άμεση ή έμμεση, των μνημείων που ο πολιτισμός των αιώνων έχει κληροδοτήσει στον τόπο μας. Εταιρείες και άτομα προσπαθούν με διακηρύξεις και θεωρητικές αναλύσεις να πείσουν –ποιους;– για την ανάγκη και την υποχρέωση που έχουμε να σεβαστούμε και να προστατεύσουμε το “φυσικό περιβάλλον” και τα ιστορικά μας μνημεία. Η πρόθεση είναι αναντίρρητα ορθή και επαινετή, όμως φοβούμαι πως υπάρχει ο κίνδυνος να εξαντληθεί σε σχήματα λόγου, αν δεν αναζητηθούν οι αιτίες του κακού και δεν ανατραπούν από τη ρίζα τους.

Υποπτεύομαι ότι σε πολλές περιπτώσεις οι κρίσεις ξεκινούν από και κατευθύνονται προς θεωρητικές αναζητήσεις αισθητικής μορφής. Πιστεύουν πολλοί πως εκείνο που χρειάζεται είναι η διαφώτιση των αν-

θρώπων για την αξία του χώρου και του περιβάλλοντος. Κάποτε στο οπλοστάσιο των διαφωτιστών βρίσκει κανείς στατιστικά στοιχεία για τις βιολογικές και άλλες συνέπειες που μπορεί να προκαλέσει η μεταβολή ή η καταστροφή που συντελείται. Όλα αυτά είναι σωστά· σκοπεύουν όμως το “τέλος”, όχι την αιτία του κακού.

Νομίζω πως η αιτία βρίσκεται στη βάση της κοινωνικής μας δομής: Θέλω να πω, η αιτία υπάρχει στην τάση του αλόγιστου και ανεξέλεγκτου ιδιωτικού πλουτισμού, που έχει θέσει μοναδικό σκοπό του την πραγμάτωση του υλικού κέρδους. Είναι πολύ εύκολη η διαπίστωση της αλήθειας αυτής: το φυσικό τοπίο μεταμορφώνεται: α) από τις βιομηχανικές μονάδες που χρειάζονται τα φυσικά στοιχεία ως πρώτη ύλη, β) από τις βιομηχανικές μονάδες που χρειάζονται τα φυσικά στοιχεία (θάλασσα, ποταμούς κτλ.), για να απαλλαγούν με τον πιο οικονομικό τρόπο από τα περιττά υλικά της βιομηχανικής κατεργασίας, γ) από τις επιχειρήσεις που οικοδομούν τις μεγάλες ξενοδοχειακές μονάδες και δ) από κάθε

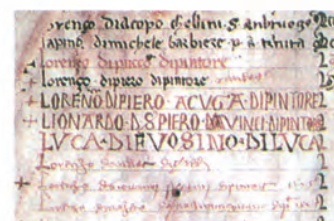
ιδιώτη που θέλει να αποκομίσει το μέγιστο κέρδος από το χώρο που του ανήκει ως ιδιοκτησία. Εδώ μπορεί και πρέπει να προστεθεί κάτι πολύ σημαντικό. Και στις τέσσερις αυτές κατηγορίες έχουν εισχωρήσει και εισχωρούν ολοένα πιο έντονα “πρόσωπα” νομικά ή φυσικά, που δεν ανήκουν στο εθνικό σύνολο της χώρας μας, γεγονός που επιτείνει την αλλοτρίωση της εθνικής περιουσίας σε πολλαπλάσιο βαθμό.

Αν αυτές οι αντικειμενικές διαπιστώσεις δεν μπορούν να αμφισβητηθούν, τότε προκύπτουν με λογική συνέπεια τα επόμενα συμπεράσματα: 1) Καμιά “αισθητική” ή άλλη αγωγή δεν μπορεί να είναι η αιτία του κακού και καμιά τέτοια αγωγή δεν μπορεί να αποτελέσει βάση για τη θεραπεία του. 2) Είναι αδύνατο να επιδιώκεται η “μειστοποίηση” (για να χρησιμοποιήσω τον κακό αυτό οικονομικό όρο) του οικονομικού κέρδους μιας “επενδύσεως” και ταυτόχρονα να παρακωλύεται αυτή από παράγοντες που την αντιστρατεύονται. 3) Είναι αδύνατο η απεριόριστη επιδίωξη του ατομικού συμφέροντος να μην έρχεται σε σύγκρουση με το συμφέρον του κοινωνικού συνόλου. 4) Είναι αδύνατο στο κράτος, που πρέπει να αποτελεί την πολιτική έκφραση του εθνικού συνόλου, να ελέγξει τις ιδιωτικές αυτές τάσεις για κέρδος, όταν θεσμικά τις κατοχυρώνει και προγραμματικά τις ενισχύει, πιστεύοντας πως έτσι θεμελιώνει και προωθεί την οικονομική ανάπτυξη του τόπου. 5) Είναι αδύνατο να ελεγχθεί και να περιορισθεί το κακό με αποσπασματικά και

περιπτωσιακά μέτρα, όταν δεν υπάρχει συνολικό εθνικό πρόγραμμα που να συνθέτει όλα τα δεδομένα, και τα οικονομικά και τα πολιτιστικά, με κριτήριο το συμφέρον του συνόλου και αυτό όχι βραχυπρόθεσμα αλλά με μακροχρόνιες προοπτικές, που να υπερβαίνουν την εφήμερη χρονική διάρκεια μιας γενιάς.

Δεύτερο, λοιπόν, συμπέρασμα που προκύπτει από τα προηγούμενα συμπεράσματα είναι ότι το “πρόβλημα προστασίας του περιβάλλοντος κτλ. κτλ.” δεν είναι ούτε πρόβλημα αισθητικό, ούτε πρόβλημα αγωγής, ούτε ακόμη πρόβλημα “κάποιου” ελέγχου ή “κάποιου” προγραμματισμού. Είναι στη βάση του πρόβλημα πολιτικό, όπως πολιτικά είναι όλα τα θεμελιακά προβλήματα που έχει να αντιμετωπίσει ένα έθνος. Αλλά ακόμα και πρόβλημα “παιδείας” και μόνον αν το χαρακτηρίζει κανείς, πάλι σε τελευταία ανάλυση θα έπρεπε να φτάσει στην ίδια αναγωγή, αφού ακριβώς αυτό το βασικό θέμα που ονομάζουμε “Παιδεία” είναι, περισσότερο ίσως από κάθε άλλο θέμα, πολιτικό. [...]

Μανόλης Ανδρόνικος, ΧΡΟΝΙΚΟ 1974

Στέλνω μηνύματα

Κρίνοντας το είδος και την ποιότητα των γνώσεων που παίρνετε από το σχολείο προσπαθήστε να στείλετε ένα μήνυμα για το περιεχόμενο των σπουδών σας. Να επιλέξετε εσείς το είδος του κειμένου που θα γράψετε (επιστολή, άρθρο, εισήγηση κτλ.). Στο γραπτό σας να φαίνεται: (1) ότι γνωρίζετε το πρόβλημα· (2) ότι έχετε τη δική σας θέση απέναντι σ' αυτό· και (3) ότι οι προσωπικές σας σκέψεις εκφράστηκαν με σαφήνεια και ακρίβεια. Ακόμη ότι υπολογίσατε τις παραμέτρους της επικοινωνίας (θέμα, περίσταση, αναγνώστες κτλ.).

ΔΙΑΒΑΖΩ

Διαβάζω και Κατανοώ

Κατανόηση ενός κειμένου δεν είναι απλώς η απόκτηση των γνώσεων (σκέψεων, ιδεών κτλ.) που περιέχονται σ' αυτό και η δυνατότητα να τις αποδώσουμε, όπως τις έχουμε διαβάσει – η ενέργεια αυτή μένει στο **τι λέει** το κείμενο. Κατανόηση σημαίνει ανακάλυψη του βαθύτερου νοήματος μιας γνώσης, **τι θέλει να πει**, επανατοποθέτησή της ως προβλήματος και απόδοσή της με δικά μας λόγια.

Ανακαλύπτω το νόημα ενός κειμένου

Παράδειγμα:

Το απόφθεγμα του Σωκράτη: “*Ἐν οἶδα ὅτι οὐδὲν οἶδα*” (Ένα πράγμα ξέρω, ότι δεν ξέρω τίποτα), λέει βασικά ότι η γνώση του δεν είναι γνώση. Αν μέναμε σ' αυτό το επίπεδο, τότε θα χαρακτηρίζαμε το Σωκράτη ως απόλυτα σκεπτικιστή, έναν άνθρωπο που αρνείται τη δυνατότητα της γνώσης. Για να ανακαλύψουμε το νόημα της πρότασης, πρέπει να επανατοποθετήσουμε το νόημα ως πρόβλημα και να το συμπληρώσουμε με μια **ιστορική** και μια **ψυχολογική** κατανόηση. Με την ιστορική κατανόηση, που τοποθετεί τα λόγια του Σωκράτη μέσα στις συγκεκριμένες κοινωνικές συνθήκες, γίνεται φανερό ότι η διαπίστωσή του στρέφεται εναντίον: (1) των πολιτικών παραγόντων της αθηναϊκής δημοκρατίας, που η σοφία τους, όπως ισχυριζόταν, ήταν ψεύτικη· (2) της φαινομενικής γνώσης και της υποκειμενικής πνευματικής στάσης των σοφιστών, που απέδιδαν τη γνώση της πραγματικότητας και τους κανόνες της ηθικότητας στο ελεύθερο παιγνίδι της συζήτησης· (3) των υλιστών φιλοσόφων που υποστήριζαν ότι η γνώση της φύσης είναι προσιτή στον άνθρωπο, αντίθετα με τη δική του άποψη ότι η γνώση της φυσικής πραγματικότητας μόνο στους θεούς είναι προσιτή και ότι ο άνθρωπος μπορεί να γνωρίσει μόνο τα “ανθρώπινα”, όσα δηλαδή ο ίδιος δημιουργεί. Η ψυχολογική κατανόηση μας οδηγεί να λάβουμε υπόψη μας την ερευνητική φύση του Σωκράτη, που σε όλη του τη ζωή επεδίωκε την εύρεση της αλήθειας με βασικά εργαλεία την επαγωγή και τον ορισμό των εννοιών. Με τον τρόπο αυτό συνδέουμε αξεχώριστα την πνευματική δραστηριότητα του Σωκράτη με

την προσωπικότητά του. Επομένως, με την πρότασή του “Εν οίδα ότι οὐδὲν οίδα” εννοεί ότι σε σύγκριση με τους συγχρόνους του, που η γνώση τους για τα πράγματα ήταν ψεύτικη, ο ίδιος έχει απόλυτη συνείδηση της άγνοιάς του. Και η γνώση της άγνοιας είναι ήδη το πρώτο βήμα προς τη γνώση – με τη δική του βέβαια μέθοδο (την επαγωγή και τον ορισμό των εννοιών).

Με βάση την παραπάνω διαδικασία προσπαθήστε να κατανοήσετε το κείμενο του Μανόλη Ανδρόνικου που διαβάσατε ήδη.

Ποιο είναι το πρόβλημα που τον απασχολεί; (Διατυπώστε το με δικά σας λόγια). Ποιες διαπιστώσεις κάνει ο συγγραφέας; Ποια είναι η βασική θέση του απέναντι στο πρόβλημα; Με ποιες σκέψεις αναπτύσσει τη θέση του; Σε ποια συμπεράσματα καταλήγει; Ποιες είναι οι αλληλοεξαρτήσεις μεταξύ των σκέψεων και η σχέση τους με τα συμπεράσματα; Ποια είναι τα δικά σας συμπεράσματα από το διάβασμα του κειμένου;

Σας δίνονται οι παρακάτω πληροφορίες. Ποια συμπεράσματα μπορείτε να βγάλετε από αυτές;

1. Οι στόχοι που έθεσαν οι βιολόγοι είναι η σύνθεση ζωής και η χειραγώγηση της εξέλιξης των ειδών.
2. Ήδη με τις επεμβάσεις τους στο DNA και άλλα πειράματα οι στόχοι αυτοί μπαίνουν στο δρόμο της πραγματοποίησης.
3. Φαίνεται ότι υπάρχουν μεγάλες προοπτικές για ακόμη πιο σημαντικές ανακαλύψεις.

Παραθέτουμε ένα σονέτο του Σαίξπηρ*. Προσπαθήστε μέσα από τα συμφραζόμενα να βρείτε ποιες από τις ερμηνείες που δίνονται για τους στίχους 1-2 και 3-4 αποδίδουν καλύτερα το νόημά τους.

1. Όταν συλλογιστώ για καθετί που αυξάνει
2. πως στην ακμή του στέκει μόνο μια στιγμή,
3. πως τούτη η θεόρατη σκηνή μόνο ίσκιους παρασταίνει,
4. που τ' άστρα τους σχολιάζουνε μ' επήρεια μουσική,
5. όταν θωρώ πως οι άνθρωποι σαν τα φυτά ωριμάζουν
6. με τη στοργή κι οργή του ίδιου αυτού ουρανού,
7. καυκιάονται οσά 'χουν νέους χυμούς, ακμάζουν, παρακμάζουν
8. κι η ωραία στολή τους πάει της λησμονιάς και του χαμού,
9. τότε, όταν πιάνει ο νους μου αυτή την άστατη σειρά,
10. στην όψη μου σε φέρνει νιότη πάμπλουτη,
11. κι ο χαλαστής ο χρόνος συζητάει με τη φθορά
12. να κάμει την αυγή σου νύχτα ζοφερή.
13. Μα εγώ για την αγάπη σου θα πολεμάω το χρόνο,
14. κι ό, τι σου παίρνει αυτός εγώ θα σου το αναπληρώνω.

(Ουίλιαμ Σαίξπηρ, Σονέτο XV)

* Η άσκηση είναι από την Ταξινόμια των διδακτικών στόχων του B.S. Bloom - D.R. Krathwohl (μετ. Αλεξάνδρα Λαμπράκη - Παγανού), εκδ. Κώδικας 1986. Το ποίημα από το βιβλίο: Ουίλιαμ Σαίξπηρ, Τα σονέτα, Εισαγωγή και μετάφραση Βασίλη Ρώτα - Βούλας Δαμιανάκου, Ίκαρος 1982.

A. Στους δυο πρώτους στίχους ο Σαίξπηρ λέει ότι:

1. Όλα τα ζωντανά πράγματα είναι παραδείγματα της τελειότητας της φύσης.
2. Κάθε ζωντανό πράγμα διατηρεί την τελειότητα μόνο για πολύ σύντομο χρονικό διάστημα.
3. Ο άνθρωπος, μέρος όλων των ζωντανών πλασμάτων, βασικά δεν είναι τέλειος.
4. Όλα τα ζωντανά εμφανίζουν τα χαρακτηριστικά της εξέλιξης.

B. Στους στίχους 3 και 4 ο ποιητής λέει:

1. Η ζωή που υπόκειται στους νόμους της φύσης, είναι εφήμερη και παροδική σαν ένα θεατρικό έργο.
2. Όλος ο κόσμος είναι μια σκηνή που φωτίζεται από τ' άστρα.
3. Ο άνθρωπος, ένα πρόσωπο σε ένα σημαντικό δραματικό έργο, εξουσιάζεται από τα "άστρα", δηλαδή από το πεπρωμένο.
4. Η σκηνή του σύμπαντος ελέγχεται από τους νόμους της φύσης.

Διαβάζω και αναλύω ένα κείμενο

Ενώ στην κατανόηση δίνουμε έμφαση στη σύλληψη του νοήματος και του σκοπού ενός κειμένου, με την ανάλυση διερευνούμε το περιεχόμενο και τη μορφή. Προσπαθούμε να διακρίνουμε τα μέρη που αποτελούν το κείμενο και να ανιχνεύσουμε τις σχέσεις και τον τρόπο με τον οποίο οργανώνονται αυτά τα μέρη. Με την ανάλυση επίσης ξεχωρίζουμε ποιες είναι γνώμες μέσα σε ένα κείμενο και ποιες οι "αλήθειες", ποια είναι τα συμπεράσματα και ποιες οι προτάσεις που τα στηρίζουν, πώς μια ιδέα σχετίζεται με μια άλλη, ποιο υλικό είναι άσχετο με το θέμα, ποια είναι τα κύρια νοήματα και οι πληροφορίες και ποια τα δευτερεύοντα.

Συνοπτικά θα λέγαμε ότι με την ανάλυση: (1) αποσυνθέτουμε το κείμενο στα συστατικά του μέρη και αναγνωρίζουμε ή ταξινομούμε τα στοιχεία του· (2) διασαφηνίζουμε τις σχέσεις μεταξύ των στοιχείων και καθορίζουμε τους συσχετισμούς και τις αλληλοεπιδράσεις τους· (3) αναγνωρίζουμε τις αρχές της οργάνωσης, τη διάταξη και τη δομή που δίνουν ενότητα στο σύνολο του κειμένου.

Διαβάστε την παρακάτω παράγραφο και προσπαθήστε να απαντήσετε στις ερωτήσεις που ακολουθούν.

Υπάρχουν, λέγει ο Γερμανός φιλόσοφος Σοπενχάουερ, τριών ειδών συγγραφείς: πρώτα εκείνοι που γράφουν χωρίς να σκέφτονται. Αυτοί γράφουν "από μνήμης", από αναμνήσεις ή με δάνεια από ξένα βιβλία. Είναι οι πολυαριθμότεροι. Έπειτα αυτοί που σκέφτονται την ώρα που γράφουν· σκέφτονται για να γράψουν. Και τούτοι είναι κάμποσοι. Τέλος όσοι έχουν ήδη σκεφτεί και είναι φυσικά σπάνιοι. Και σε τούτους όμως πρέπει να γίνει ακόμα μια διάκριση. Ανάμεσα στους λίγους συγγραφείς που πραγματικά, σοβαρά και από πριν σκέφτονται τα όσα γράφουν, ελάχιστοι

είναι εκείνοι που στοχάζονται τα ίδια τα **πράγματα**, οι άλλοι έχουν στο νου τους μόνο **βιβλία**, όσα δηλαδή έχουν ήδη ειπωθεί από άλλους. Δε μελετούν τα ίδια τα ζητήματα, για να σχηματίσουν τη δική τους γνώμη, αλλά τα σκέφτονται διαμέσου τρίτων. “Για να στοχαστούν, έχουν ανάγκη να ερεθιστούν άμεσα και δυνατά από ξένες δεδομένες σκέψεις”. Δεν υπάρχει επομένως πρωτοτυπία στο έργο τους· εξαρτώνται, επηρεάζονται από άλλους.

Ε.Π. Παπανούτσος, “Συγγραφείς και ύφος” (από τον ημερήσιο Τύπο)

1. Ποια είναι τα στοιχεία που συνιστούν την παραπάνω παράγραφο; Καταγράψτε τα παραλείποντας τα σχόλια του συγγραφέα.
2. Ποιους από τους συγγραφείς εγκρίνει ο Γερμανός φιλόσοφος;
  - α. εκείνους που γράφουν “από μνήμης”;
  - β. εκείνους που σκέφτονται για να γράψουν;
  - γ. εκείνους που έχουν ήδη σκεφτεί;
  - δ. εκείνους που στοχάζονται τα ίδια τα πράγματα;
  - ε. εκείνους που έχουν στο νου τους μόνο βιβλία;
3. Ποιο θεωρεί ως το βασικότερο προσόν των συγγραφέων που εγκρίνει;
  - α. τη μίμηση;
  - β. τη σκέψη;
  - γ. την πρωτοτυπία;
4. Πώς συσχετίζει ο συγγραφέας τα στοιχεία του κειμένου μεταξύ τους;
5. Πώς οργανώνεται το κείμενο; Αρχίζει:
  - α. από τα γενικά στα μερικά; (παραγωγικά)
  - β. από τα μερικά στα γενικά; (επαγωγικά)
  - γ. από τα μερικά στα μερικά; (αναλογικά)
6. Ποια είναι η βάση που δίνει ενότητα στο σύνολο του κειμένου; Εξηγήστε.
7. Ποια άποψη του συγγραφέα εκφράζει καλύτερα το νόημα του κειμένου στο σύνολό του; Εξηγήστε.

Υποστηρίξτε την αντίθετη άποψη: “Κατά την ανάπτυξη ενός θέματος χρειάζεται να στηρίζεται κανείς σε στοιχεία και γνώσεις που αντλεί από έγκυρα βιβλία”.

Υποστηρίξτε το συγκερασμό των δυο απόψεων: “Να χρησιμοποιεί κανείς τις ξένες δεδομένες σκέψεις και τα στοιχεία, αλλά να μη θυσιάζει σ’ αυτά την πνευματική του ελευθερία”.

ΓΡΑΦΩ

1. Αναλύω το θέμα που πρόκειται να αναπτύξω

Η κατανόηση ενός θέματος αποτελεί το πρώτο βήμα στο γράψιμο: γράφουμε για κάτι, όταν το έχουμε κατανοήσει απόλυτα. Αλλά για να πραγματευτούμε ένα θέμα με την απαραίτητη πληρότητα, πρέπει να συγκεντρώσουμε ένα επαρκές υλικό σχετικό με το θέμα. Τη συγκέντρωση του υλικού θα την πετύχουμε με την ανάλυση του θέματος. Η ανάλυση πραγματοποιείται κυρίως με τον ορισμό και τη διαίρεση, αλλά και με τη διευκρίνιση, τη σύγκριση και αντίθεση κτλ.

Παράδειγμα ανάλυσης:

Ας υποθέσουμε ότι έχουμε να αναλύσουμε ένα θέμα που αφορά τις εφευρέσεις. Το πρώτο υλικό που μπορούμε να πάρουμε για την έννοια είναι τα στοιχεία που συνιστούν τη σημασία της –ό,τι μας δίνει ο **ορισμός**: “εφεύρεση είναι η δημιουργική ενέργεια του ανθρώπου, που καταλήγει στην επινοήση νέων πραγμάτων ή νέων μεθόδων εργασίας”. Στη συνέχεια ορίζουμε τα στοιχεία: “δημιουργική ενέργεια”, “επινοήση νέων πραγμάτων” και επινοήση “νέων μεθόδων εργασίας”. Με τον τρόπο αυτό αποκομίζουμε τα εξής στοιχεία για το θέμα μας:

1. Εφεύρεση είναι η δημιουργική ενέργεια του ανθρώπου. (Αναπτύσσουμε την ιδέα εξηγώντας τι σημαίνει δημιουργική ενέργεια: οποιαδήποτε δράση, πράξη ή προσπάθεια που έχει ως αποτέλεσμα κάτι που προϋπήρχε ή κάτι εντελώς νέο).
2. Η εφεύρεση καταλήγει στην επινοήση νέων πραγμάτων ή νέων μεθόδων εργασίας. Αναπτύσσουμε εξηγώντας τι σημαίνει επινοήση νέων πραγμάτων ή νέων μεθόδων – σύλληψη απλή μιας ιδέας, μιας μεθόδου που προϋπήρχε αλλά δεν ήταν ως τότε γνωστή· που δεν προϋπήρχε και παρουσιάζεται πρώτη φορά μ’ αυτήν τη μορφή, που αποτελεί κάτι το καινούριο.

Δεύτερη ενέργειά μας, από την οποία μπορούμε να αντλήσουμε στοιχεία για το θέμα μας, είναι να διαιρέσουμε την έννοια στα μέρη της. Η **διαίρεση** μπορεί να γίνει κάτω από ποικίλες βάσεις. Ως προς το είδος των εφευρέσεων: επιστημονικές-τεχνικές, πραγμάτων-μεθόδων· ως προς τα κίνητρα: εφευρέσεις που υπαγορεύτηκαν από τη φύση, εφευρέσεις που οφείλονται στις επινοήσεις του ανθρώπινου πνεύματος· ως προς την ωφέλεια: επωφελείς, βλαβερές, για πολεμικούς σκοπούς - για ειρηνικούς σκοπούς, για το άτομο ή το σύνολο κτλ.

Καθεμιά από τις διαιρέσεις αυτές μπορεί να υποδιαιρεθεί πιο πέρα. Για παράδειγμα, οι επιστημονικές σε εφευρέσεις στη Φυσική και τη Βιολογία· οι τεχνικές σε συγκοινωνιακές και τηλεπικοινωνιακές· εκείνες που υπαγορεύτηκαν από τη φύση σε αντίληψη του χρόνου, σε εξημέρωση ζώων, σε προστασία κατά του ψύχους κτλ. Το ίδιο μπορεί να συνεχιστεί με νέες διαιρέσεις. Έτσι, μπορούμε να αντλήσουμε πολύτιμα στοιχεία για το θέμα μας ως εξής:

1. Οι τεχνικές εφευρέσεις περιλαμβάνουν ό,τι αφορά τα συστήματα της πληροφορικής, την κατασκευή πυραύλων και δορυφόρων κτλ. (Αναπτύσσουμε, ορίζοντας τι είναι πληροφορική κ.λπ. και βρίσκοντας με τη διαίρεση τις μορφές της).

2. Οι εφευρέσεις περιλαμβάνουν ό,τι σχετίζεται με την ειρηνική ή πολεμική χρήση της πυρηνικής ενέργειας. (Αναπτύσσουμε όπως παραπάνω).

Με τη διαδικασία της διαίρεσης ο συγγραφέας μπορεί να κατανοήσει το θέμα του, όσο ευρύ και αν είναι, και διαλέγει την πλευρά που θέλει ή μπορεί να αναπτύξει χρησιμοποιώντας το υλικό που έχει στη διάθεσή του και που το άντλησε με τον ορισμό και τη διαίρεση.

Μια τρίτη μέθοδος ανάλυσης είναι η **διευκρίνιση**. Χρησιμοποιώντας ειδικά –συγκεκριμένα– παραδείγματα, μπορούμε να διερευνήσουμε το θέμα των εφευρέσεων από μια ειδική άποψη, από την άποψη π.χ. της εκμετάλλευσης της πυρηνικής ενέργειας, ή πιο ειδικά, τη χρησιμοποίησή της για ειρηνικούς σκοπούς στον τομέα της βιομηχανίας: “Η εκμετάλλευση της πυρηνικής ενέργειας για ειρηνικούς σκοπούς προσφέρει απεριόριστη δύναμη και πλούτο” (αναπτύσσουμε εξηγώντας με παραδείγματα πώς προσφέρει δύναμη και πλούτο).

Η τέταρτη μέθοδος ανάλυσης είναι η **σύγκριση και αντίθεση**. Με αυτές μπορούμε να βρούμε πρόσθετες νύξεις για το θέμα μας. Οι εφευρέσεις της εποχής μας διαφέρουν ποιοτικά από εκείνες των προηγούμενων αιώνων. Από μια τέτοια ανάλυση μπορούμε να αντλήσουμε στοιχεία, όπως τα ακόλουθα:

1. Οι παλιότερες εφευρέσεις πολλαπλασίαζαν απλώς τη μυϊκή δύναμη του ανθρώπου· στην εποχή μας αντικαθιστούν μερικές μορφές διανοητικής εργασίας.
2. Οι παλιότερες εφευρέσεις αφορούσαν τη γήινη μοίρα του ανθρώπου· σήμερα δίνουν τη δυνατότητα για μια διαστημική ζωή.

Άλλη μέθοδος είναι η **αιτιολογική ανάλυση**. Μ’ αυτήν μπορούμε να εξετάσουμε τους λόγους που οδήγησαν τον άνθρωπο να αντικαταστήσει κάποιες μορφές διανοητικής εργασίας ή που τον ώθησαν να διερευνήσει το χώρο του διαστήματος. Με την αιτιολογική ανάλυση θα μπορούσαμε επίσης να διευκρινίσουμε τις επιδράσεις της αυτοματοποίησης πάνω στην εργασία και να καθορίσουμε την αλλαγή που παρατηρείται στον τρόπο εργασίας. Επίσης να διευκρινίσουμε την επίδραση που έχει η αυτοματοποίηση στην παραγωγή αγαθών ή στην εκπαίδευση.

Η έκτη μέθοδος ανάλυσης είναι η **ανάλυση διαδικασίας**. Δείχνει το πώς λειτουργεί ένα πράγμα. Στο ευρύ θέμα των εφευρέσεων μπορούμε να εξηγήσουμε τη διαδικασία με την οποία γίνεται μια εφεύρεση ή να εξιχνιάσουμε την ιστορική διαδρομή της και τα ποικίλα στάδια που πέρασε. Μπορούμε, δηλαδή, να αντλήσουμε θέματα όπως τα ακόλουθα:

1. Η εξέλιξη των εφευρέσεων. (Αναπτύσσουμε παρακολουθώντας τις εφευρέσεις από τα πρωτόγονα προϊόντα τους ως τα σημερινά).
2. Η κατοχύρωση μιας εφεύρεσης. (Αναπτύσσουμε εξηγώντας τον τρόπο με τον οποίο κατοχυρώνεται μια ευρεσιτεχνία).

Από τα παραπάνω γίνεται φανερό ότι για κάθε ευρύ θέμα μπορούμε να αντλούμε πολλά επιμέρους θέματα, ανάλογα με τις γνώσεις που έχουμε και το σκοπό μας. Ο σκοπός μας καθορίζει και τον τρόπο ή τους τρόπους ανάπτυξης του θέματός μας. Ο ακόλουθος σκοπός π.χ. απαιτεί σύγκριση, εξήγηση και διευκρίνιση:

“Σκοπός του θέματός μου είναι να δείξω την ποιοτική διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στις εφευρέσεις της εποχής μας και εκείνες των παλιότερων εποχών, να εξηγήσω τη σπουδαιότητά τους και τις συνέπειες που θα προκύψουν από την ενδεχόμενη εκμετάλλευσή τους”.

Όπως θα καταλάβατε ήδη, η ανάλυση αποτελεί απλώς το εργαλείο που βοηθάει το συγ-

γραφέα να προετοιμάσει το γραπτό του. Κάνει ξεκάθαρο το σκοπό του δίνοντας τα απαραίτητα στοιχεία για την κατανόηση του θέματος και το υλικό με το οποίο θα τεκμηριώσει το σκοπό του. Το πώς θα οργανώσει το υλικό του και πώς θα εκμεταλλευτεί τα στοιχεία που του δίνει η ανάλυση αφορά μία άλλη διαδικασία, τη **σύνθεση**.

2. Οργανώνω και συνθέτω το υλικό που συγκέντρωσα

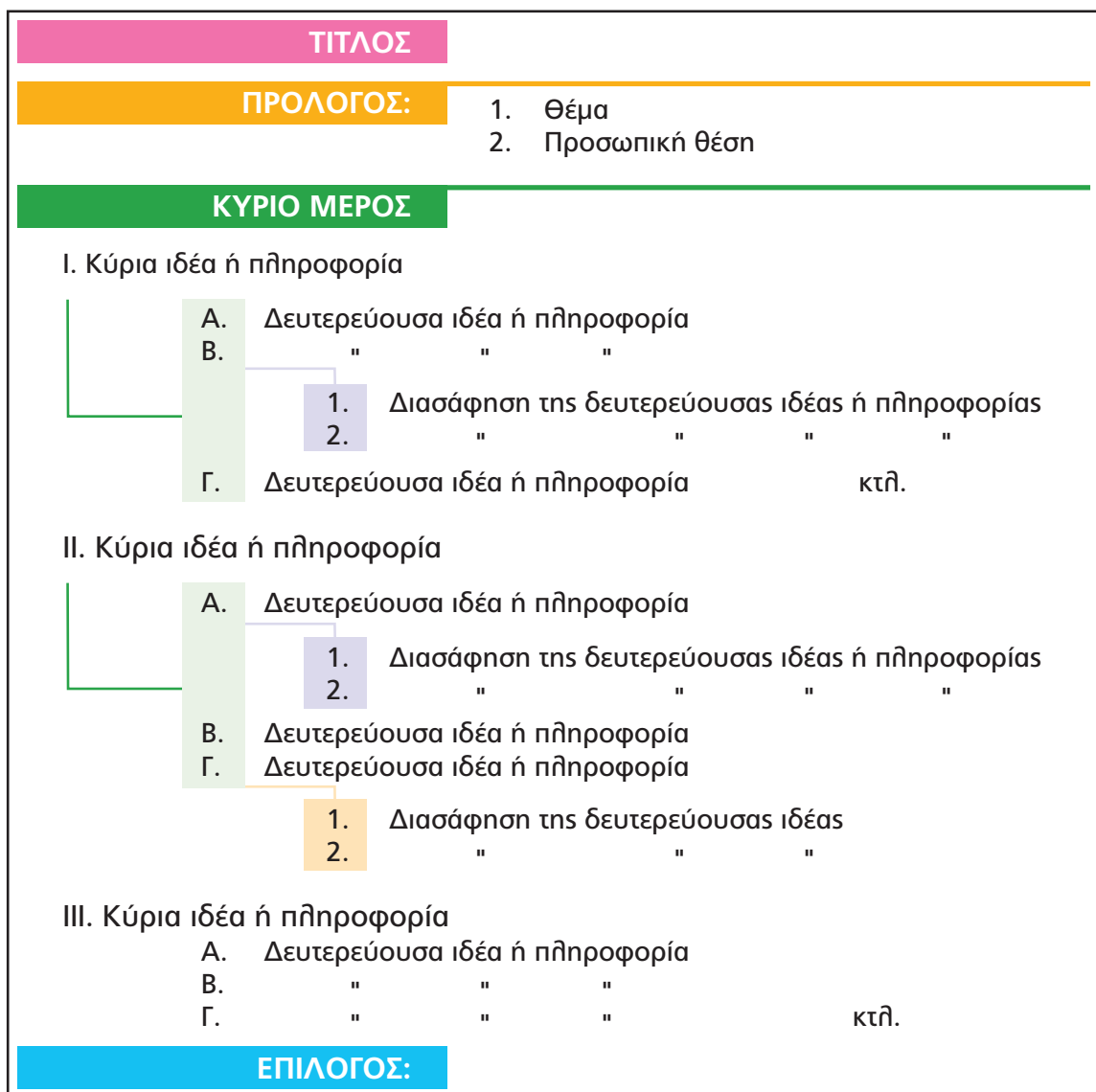
Το επόμενο βήμα, μετά την ανάλυση του θέματος και τη συγκέντρωση των στοιχείων, είναι να οργανώσουμε τις κύριες ιδέες και τις δευτερεύουσες ιδέες, τις κύριες πληροφορίες και τις δευτερεύουσες πληροφορίες, σύμφωνα με κάποια λογική αλληλουχία σε ένα καλοδομημένο σύνολο. Η οργάνωση θα δείξει τι θεωρούμε χρήσιμο και τι περιττό, σε ποια σειρά θα μπουν τα περιστατικά και οι λεπτομέρειες, οι ιδέες και οι εντυπώσεις και πώς θα τεκμηριωθούν. Παράλληλα θα φανεί η σχέση ανάμεσα στις κύριες ιδέες και τις δευτερεύουσες, στις κύριες πληροφορίες και τις δευτερεύουσες και ανάμεσα στις ίδιες τις δευτερεύουσες ιδέες και πληροφορίες. Το καλό γραπτό δεν είναι

άθροισμα στοιχείων, έστω και άριστα επιλεγμένων, είναι αρχιτεκτονημένο σύνολο με αρχή, μέση και τέλος (πρόλογο, κυρίως μέρος, επίλογο) που δείχνει συγχρόνως καθαρά τη σχέση των μερών μεταξύ τους αλλά και των λεπτομερειών μεταξύ τους και με το σύνολο. Για το λόγο αυτό απορρέει η ανάγκη για την εκπόνηση ενός διαγράμματος, πριν ακόμη αρχίσει το γράψιμο.

Το διάγραμμα

Η σημασία του διαγράμματος δεν έγκειται τόσο στο χωρισμό του γραπτού σε πρόλογο, κυρίως μέρος και επίλογο, όσο κυρίως στο τι θα πρέπει να περιλαμβάνει το κάθε τμήμα και πώς θα πρέπει να ταξινομηθεί το υλικό μέσα σε κάθε ενότητα, ώστε να αποτελέσει ένα οργανωμένο όλο με ξεκάθαρο και ολοκληρωμένο νόημα.

Η πιο **βολική** μορφή για ένα διάγραμμα φαίνεται να είναι η ακόλουθη:

Το παραπάνω διάγραμμα οργανώνει το υλικό με αρκετές λεπτομέρειες. Θα μπορούσε να είναι ακόμη πιο λεπτομερειακό και να προχωρά στη διασάφηση των στοιχείων 1 και 2 με λεπτομέρειες. Στην πράξη ασφαλώς δε χρειάζεται να καταστρώνουμε τόσο ολοκληρωμένο διάγραμμα. Μερικές φορές αρκεί η επισήμανση και καταγραφή των κύριων ιδεών (I, II, III κτλ.). Άλλοτε περιλαμβάνουμε (που είναι και πιο συνηθισμένο) και τις δευτερεύουσες ιδέες (A, B, Γ κτλ.).

3. Αναπτύσσω το θέμα κατά παράγραφο

Τρόποι για την ανάπτυξη μιας παραγράφου

Οι πιο συνηθισμένοι τρόποι ανάπτυξης είναι: (1) με παραδείγματα, (2) με σύγκριση και αντίθεση, (3) με αιτιολόγηση, (4) με ορισμό, (5) με διαίρεση, (6) με αίτια και αποτελέσματα, (7) με αναλογία.

Ανάπτυξη με παραδείγματα. Αν το περιεχόμενο της θεματικής περιόδου χρειάζεται διευκρίνιση, τότε η παράγραφος μπορεί να αναπτυχθεί με παραδείγματα ή με επεξηγήσεις (βλ. και ενότητα “Είδηση”, Β’ Λυκείου). Στη θεματική πρόταση π.χ. “*Με την αλλαγή των κοινωνικών συνθηκών αλλάζουν και οι αντιλήψεις μας*”, ως παραδείγματα μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε τις αντιλήψεις των ανθρώπων για το θεσμό της δουλείας ή για τη θέση της γυναίκας μέσα στην κοινωνία κ.ά., ανάλογα με την προτίμησή μας. Αν προτιμήσουμε ως παράδειγμα το θεσμό της δουλείας, η παράγραφος μπορεί να αναπτυχθεί ως εξής:

Με την αλλαγή των κοινωνικών συνθηκών αλλάζουν και οι αντιλήψεις μας. Στις συνθήκες π.χ. της δουλοκτητικής εποχής, όταν η παραγωγή υλικών αγαθών στηριζόταν κυρίως στην εργασία των δούλων, η δουλεία θεωρούνταν φυσικός και δίκαιος θεσμός. Με τη μετάβαση όμως στη φεουδαρχική οργάνωση της κοινωνίας... (συνεχίστε)

Σύγκριση και αντίθεση: η θεματική περίοδος μπορεί να μας παρακινήσει να επισημάνουμε τις ομοιότητες και τις διαφορές ανάμεσα σε πρόσωπα, πράγματα και ιδέες. Στην περίπτωση αυτή αναπτύσσεται με σύγκριση και αντίθεση (βλ. και ενότητα Βιογραφικά είδη, Β’ Λυκείου): *Το δοκίμιο ενώ έχει αρκετά στοιχεία κοινά με τα λογοτεχνικά και μη λογοτεχνικά κείμενα, δεν ταυτίζεται με κανένα. Το κοινό που έχει με τη λογοτεχνία είναι... (συνεχίστε) Η διαφορά του αφορά κυρίως... Από την άλλη το δοκίμιο έχει ομοιότητες αλλά και διαφορές με τα μη λογοτεχνικά είδη... (συνεχίστε)*

Αιτιολόγηση. Αν η θεματική περίοδος είναι διατυπωμένη με τέτοιο τρόπο, ώστε να μας παρακινήσει να ρωτήσουμε το “γιατί”, η μέθοδος ανάπτυξης θα πρέπει να είναι ασφαλώς η αιτιολόγηση (βλ. και ενότητα “Γλώσσα και γλωσσικές ποικιλίες”, Α’ Λυκείου):

Θα ήταν επικίνδυνο σφάλμα να στηριχτούμε σήμερα πάνω στην άποψη ότι ο πυρηνικός πόλεμος μπορεί να αποφευχθεί ή να προληφθεί με το πυρηνικό αδιέξοδο ή με την ισορροπία του τρόμου. Πρώτο, γιατί η τεχνολογία μπορεί να καταστρέψει αυτήν την ισορροπία. Έπειτα η ισορροπία γίνεται όλο και πιο ασταθής... Τέλος... (συνεχίστε)

Ορισμός. Στην περίπτωση που το περιεχόμενο της θεματικής περιόδου υποβάλλει στον αναγνώστη την πιθανή ερώτηση “Τι είναι;” ή “Τι εννοεί με αυτό;” η παράγραφος πρέπει να αναπτυχθεί με ορισμό (βλ. και ενότητα “Κριτική-Παρουσίαση”, Β’ Λυκείου):

Πολιτισμός είναι το σύνολο των επιτευγμάτων του ανθρώπου. Όλα τα αγαθά που έχουν σχέση με την τεχνική, την... (συνεχίστε) είναι προϊόντα του πολιτισμού. Σ’ αυτά πρέπει να προστεθούν τα “ιδεώδη” που διαμορφώθηκαν στο πέρασμα του χρόνου, ο... καθώς και τα... που πραγματοποιήθηκαν στους επιμέρους τομείς προόδου.

Διαίρεση. Αν η θεματική περίοδος είναι διατυπωμένη έτσι που να αποκαλύπτει τα στοιχεία από τα οποία αποτελείται ένα αντικείμενο ή μια ιδέα, η πιο πρόσφορη μέθοδος για την ανάπτυξή της είναι η διαίρεση - το κομμάτιασμα του όλου στα μέρη του (βλ. και ενότητα “Κριτική-Παρουσίαση”, Β’ Λυκείου)

Τον πολιτισμό τον διαιρούμε συνήθως σε τεχνικό και πνευματικό. Ο τεχνικός πολιτισμός περιλαμβάνει.... Στην έννοια του πνευματικού πολιτισμού μπορούμε να περιλάβουμε... (συνεχίστε)

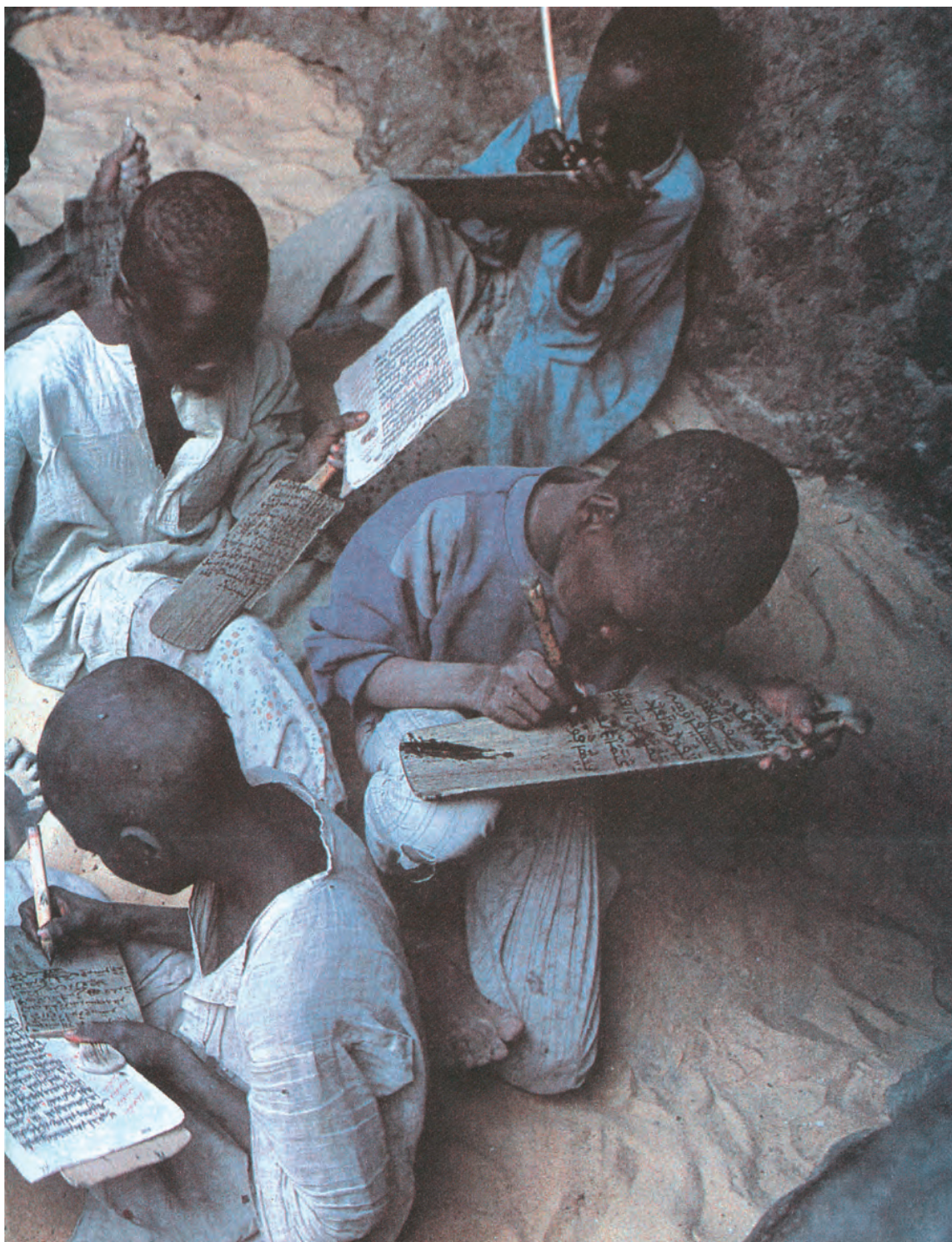
Αίτια και αποτελέσματα. Αν σε μια θεματική πρόταση διατυπώνεται η αιτία ή οι αιτίες που οδηγούν σε ένα αποτέλεσμα ή σε αποτελέσματα, τότε η ανάπτυξη πρέπει να γίνει με τη μέθοδο των αιτίων και αποτελεσμάτων:

Η κατάργηση της σύγχρονης δουλείας οφείλεται στις ίδιες αιτίες που προκάλεσαν και την κατάργηση της αρχαίας δουλείας. Η πρώτη αιτία ήταν... Η δεύτερη ήταν πως οι ίδιοι οι δούλοι... (συνεχίστε)

Αναλογία. Αν τέλος η θεματική περίοδος είναι διατυπωμένη ως παρομοίωση ή μεταφορά, πρέπει να αναπτυχθεί με αναλογία, δηλαδή με μια εκτεταμένη παρομοίωση (βλ. και ενότητα Περιγραφή, Α' Λυκείου):

Το εμπόδιο στη γραπτή επικοινωνία μπορεί να υπερνικηθεί με το καλό γράψιμο και το σωστό διάβασμα. Μπορεί ο συγγραφέας να μας προσφέρει ένα καλοδομημένο και σαφές κείμενο, για να επικοινωνήσει άμεσα μαζί μας, αλλά μόνη της η προσπάθεια αυτή δεν αρκεί, πρέπει κι εμείς να κάνουμε το άλλο μισό του δρόμου. Ως αναγνώστες πρέπει να σκάβουμε τη σήραγγα της επικοινωνίας από τη δική μας πλευρά.

Συνδυασμός μεθόδων. Στην πράξη βέβαια σπάνια συναντούμε μονάχα έναν τρόπο ανάπτυξης. Συνήθως χρησιμοποιούμε συνδυασμό από δύο ή και περισσότερους τρόπους. Όταν π.χ. χρησιμοποιούμε τη μέθοδο του ορισμού, μπορεί να χρειαστεί συγχρόνως να δικαιολογήσουμε μια κρίση μας, να διευκρινίσουμε μια έννοια με ένα παράδειγμα κτλ. Δες π.χ. ποιοι τρόποι χρησιμοποιούνται στο παρακάτω απόσπασμα:

Η γνώση ήτανε, και είναι πάντα, για το κάθε λογής κατεστημένο ένα δίλημμα, κάτι που γεννάει αντιδράσεις αντιφατικές και διφορούμενες. Από τη μια μεριά, το ξάπλωμα των γνώσεων και γενικότερα η πνευματική ανάπτυξη των ανθρώπων φαίνεται αναγκαία για την οικονομική διαδικασία, τόσο στη φάση της παραγωγής όσο και στη φάση της κατανάλωσης. Ο καλός τεχνίτης, ο καλός επαγγελματίας, ο καλός διευθυντής, ο καλός εφευρέτης χρειάζονται μόρφωση, κι ο μορφωμένος άνθρωπος έχει πρόσθετες ανάγκες να ικανοποιήσει. Από την άλλη όμως μεριά, ο μορφωμένος άνθρωπος δε γίνεται μόνο καλό στέλεχος στην παραγωγή και καλός πελάτης στην κατανάλωση· αλλά μέσα του ξυπνούν ερωτηματικά και προβληματισμοί, αναζητήσεις και αμφιβολίες για την οικονομική διαδικασία και για την ίδια τη δομή της κοινωνίας, που μπορούν να υποσκάψουν τα θεμέλια του κατεστημένου και να αποβούν μοιραία για την ύπαρξή του.

Γιώργος Α. Κουμάντος, “Οι κονσέρβες της σοφίας” (από τον Τύπο)

4. Ελέγχω το κείμενό μου

Κατά τη διαδικασία του γραψίματος, όπως και αφού ολοκληρώσω το κείμενό μου, ελέγχω τα παρακάτω στοιχεία:

A. Ως προς το περιεχόμενο προσέχω:

- την ενότητα, δηλαδή την άμεση σχέση του περιεχομένου με την κύρια ιδέα του θέματος
- την πληρότητα, δηλαδή την επαρκή ανάπτυξη του θέματος σε όλο του το βάθος και το πλάτος
- την τεκμηρίωση των θέσεων με πειστικά και ορθά επιχειρήματα και τεκμήρια.

B. Ως προς τη διάρθρωση των σκέψεων/την αρχιτεκτονική του κειμένου προσέχω:

- τη λογική αλληλουχία των νοημάτων, δηλαδή τη σειρά με την οποία εκθέτω τις ιδέες μου. Η αλληλουχία επιτυγχάνεται με τη σαφή διάκριση των τμημάτων (πρόλογος, κύριο μέρος, επίλογος) και των υποτμημάτων του κύριου μέρους. Επιτυγχάνεται ακόμη με τη σωστή διάταξη. Η χρονολογική σειρά π.χ. εξυπηρετεί συνδέσεις και συσχετίσεις σε αφηγηματικά κείμενα. Στα περιγραφικά κείμενα η ύλη διευθετείται πάνω στον τοπικό άξονα. Στα αποδεικτικά κείμενα ακολουθείται η λογική σειρά. Συγκεκριμένα προσέχω:
  - τη συνεκτικότητα του κειμένου, δηλαδή τη νοηματική συνάφεια ανάμεσα στις προτάσεις, στις περιόδους και τις παραγράφους του κειμένου·
  - τη συνοχή του κειμένου, δηλαδή τη σύνδεση των προτάσεων, των περιόδων, των παραγράφων, των τμημάτων του κειμένου, με διάφορους τρόπους συνοχής π.χ. με τη χρήση διαρθρωτικών λέξεων/φράσεων, με την οργάνωση του λόγου στον άξονα του χρόνου ή του χώρου, με τη διατήρηση ενιαίου ύφους κ.ο.κ.

Γ. Ως προς τη χρήση της γλώσσας προσέχω:

- την ακρίβεια
- τη σαφήνεια
- το λεκτικό και τον εκφραστικό πλούτο
- την τήρηση των μορφοσυντακτικών κανόνων
- τη σωστή χρήση των σημείων στίξης
- την καταλληλότητα του ύφους, δηλαδή την επιλογή του κατάλληλου λεξιλογίου, του κατάλληλου τρόπου σύνταξης, γενικά της κατάλληλης γλωσσικής ποικιλίας ανάλογα με το είδος κειμένου.

Δ. Ως προς την αποτελεσματικότητα του κειμένου προσέχω:

Το κείμενό μου να διαθέτει το κατάλληλο περιεχόμενο, την κατάλληλη διάρθρωση και το κατάλληλο ύφος, για να πετύχω το σκοπό που επιδιώκω, π.χ. να πληροφορήσω, να πείσω, να προβληματίσω τον αναγνώστη ή και να προκαλέσω κάποιες επιθυμητές αντιδράσεις/ενέργειες.

